



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **Člověk v tísni, o.p.s.**, se sídlem Šafaříkova 24, Praha 2, zastoupeného Mgr. Davidem Valouchem, advokátem se sídlem Šafaříkova 24, Praha 2, proti žalovanému: **Plzeňské městské dopravní podniky, a.s.**, se sídlem Denisovo nábřeží 12, Plzeň, zastoupenému Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Šafaříkovy sady 5, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2011, bez uvedeného čísla jednacího,**

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2011, bez uvedeného č. j., a rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. 1110/ÚŘŘ/GŘ/11, s e z r u š u j í.**
- II. **Žalovanému se nařizuje poskytnout žalobci tyto informace:**
Text smlouvy/smluv, včetně případných dodatků, uzavřených mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a advokátní kanceláří či kancelářemi za účelem správy pohledávek, přičemž u
 - **Smlouvy o spolupráci při komplexní správě a následném prodeji pohledávek z přepravní kontroly vzniklých od 1. 3. 2009 do 31. 12. 2013, uzavřené dne 27. 1. 2010 mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a JUDr. Danielem Volopichem, advokátem a JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem, je žalovaný povinen poskytnout celý text této smlouvy s výjimkou čl. I. odst. 4 písm. a) v části**

B. textu smlouvy, v němž dojde k vyloučení číslovky za slovním spojením *“Klient eviduje”* a před slovním spojením *“nebo více”*; k vyloučení číslovky za slovním spojením *“méně než”* a před slovním spojením *“neuhrazených pohledávek”*; k vyloučení číslovky za slovním spojením *“nepřekročily počet”* a před slovním spojením *“a aby na základě této Smlouvy”*; k vyloučení číslovky za slovním spojením *“uplatněno maximálně”* a před slovem *“Pohledávek”*; včetně celého textu Přílohy č. 1 - návrhu *“Dílčí smlouvy o postoupení měsíčního souboru Pohledávek”* mezi postupitelem Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a postupníkem JUDr. Danielem Volopichem, advokátem, bez data uzavření.

- Dodatku č. 1 ke Smlouvě o spolupráci při komplexní správě a následném prodeji pohledávek z přepravní kontroly vzniklých od 1. 3. 2009 do 31. 12. 2013, uzavřeného dne 15. 3. 2010 mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a JUDr. Danielem Volopichem, advokátem a JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem, je žalovaný povinen poskytnout celý text tohoto dodatku.
- Dodatku č. 2 ke Smlouvě o spolupráci při komplexní správě a následném prodeji pohledávek z přepravní kontroly vzniklých od 1. 3. 2009 do 31. 12. 2013, uzavřeného dne 28. 6. 2010 mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a JUDr. Danielem Volopichem, advokátem a JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem, je žalovaný povinen poskytnout celý text tohoto dodatku.
- Dodatku č. 3 ke Smlouvě o spolupráci při komplexní správě a následném prodeji pohledávek z přepravní kontroly vzniklých od 1. 3. 2009 do 31. 12. 2013, uzavřeného dne 28. 6. 2011 mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a JUDr. Danielem Volopichem, advokátem a JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem, je žalovaný povinen poskytnout celý text tohoto dodatku s výjimkou čl. II. odst. 1 dodatku č. 3, v němž dojde k vyloučení číslovky za slovním spojením *“bude evidovat”* a před slovním spojením *“neuhrazené soudně uplatněné”*.
- Dodatku č. 4 ke Smlouvě o spolupráci při komplexní správě a následném prodeji pohledávek z přepravní kontroly vzniklých od 1. 3. 2009 do 31. 12. 2013, uzavřeného dne 29. 2. 2012 mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a JUDr. Danielem Volopichem, advokátem a JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem, je žalovaný povinen poskytnout celý text tohoto dodatku s výjimkou čl. II. odst. 4 dodatku č. 4, v němž dojde k vyloučení číslovky za slovním spojením *“maximálního počtu”* a před slovním spojením *“postoupených, prozatím neuhrazených”*.
- Dodatku č. 5 ke Smlouvě o spolupráci při komplexní správě a následném prodeji pohledávek z přepravní kontroly vzniklých od 1. 3. 2009 do 31. 12. 2013, uzavřeného dne 25. 9. 2012 mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s., JUDr. Danielem Volopichem, advokátem, JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem a PRAGUE DEBT COLLECTION s.r.o., včetně Přílohy č. 1 – návrhu *“Dílčí smlouvy o postoupení měsíčního souboru Pohledávek”* mezi postupitelem Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a postupníkem PRAGUE DEBT

COLLECTION s.r.o. ze dne 27. 9. 2012 (bez podpisu jednatele postupníka), je žalovaný povinen poskytnout celý text tohoto dodatku včetně Přílohy č. 1.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 635 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Davida Valoucha, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žádostí ze dne 31. 10. 2011 se žalobce domáhal na žalovaném poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“ nebo též „zákon o svobodném přístupu k informacím“), a to textu platné smlouvy/smluv, včetně případných dodatků, uzavřených mezi žalovaným a advokátní kanceláří/kanceláři za účelem správy pohledávek.

Žalovaný na tuto žádost reagoval přípisem ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. 1110/ÚGRŘ/GRŘ/11, v němž uvedl, že žádosti žalobce nelze vyhovět, neboť požadovaná smlouva je dle § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „obchodní zákoník“), předmětem obchodního tajemství mezi žalovaným a advokátní kanceláří. Žalovaný dále upozornil, že není veřejnou institucí a povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Aby tomu tak bylo, musel by plnit výlučně veřejné účely stanovené zákonem. Žalovaný však provozuje podnikatelskou činnost čistě soukromoprávního charakteru, a nemůže tak být povinným subjektem dle uvedeného zákona.

Žalobce podal proti uvedenému přípisu, který materiálně pokládal za rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, odvolání. V odvolání namítal, že podle ustálené judikatury vyšších soudů se povinnost poskytovat informace vztahuje i na obchodní společnosti coby osoby soukromého práva, pokud u nich převažují znaky svědčící o jejich veřejné povaze. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 114/2011 (ve věci Dopravního podniku hl. města Prahy), kdy Nejvyšší správní soud rozhodl, že i v případě tohoto subjektu převažují znaky typické pro veřejnou instituci, přestože formou jde o soukromoprávní subjekt. Toto rozhodnutí navázalo na dřívější judikaturu Ústavního soudu (nález sp. zn. I. ÚS 260/06 ve věci státního podniku Letiště Praha) a Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 8 As 57/2006 ve věci fotbalového klubu FC Hradec Králové). Žalobce se dále domníval, že v dané věci nebylo možno argumentovat ani obchodním tajemstvím, neboť je především třeba zkoumat, zda požadované informace definici obchodního tajemství skutečně naplňují. Ohledně této problematiky žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 Ads 33/2006, v němž tento soud zdůraznil, že aby určitá skutečnost spadala pod rozsah ochrany obchodního tajemství, nestačí ji takto podle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. označit, ale musí splňovat zákonné definiční znaky vymezené v § 17 obchodního zákoníku. Žalobce dále poukázal na ustanovení § 9 odst. 2 a § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím a závěrem požádal, aby žalovaný požadované informace žalobci poskytl.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 12. 2011 žalobci sdělil, že podané odvolání je nedůvodné a že žalovaný trvá na rozhodnutí o odmítnutí žádosti poskytnout požadované informace. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že

1/ není povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb., neboť je svébytnou obchodní společností podle obchodního zákoníku;

2/ texty platných smluv včetně jejich dodatků uzavřených se smluvní advokátní kanceláří, kterou je AK Volopich, Tomšíček & spol. za účelem vymáhání a správy pohledávek jsou předmětem obchodního tajemství, neboť obsahují informace, které musí zůstat utajeny, a to pokyny a procesní postupy při vymáhání pohledávek, jejichž zveřejnění by žalovanému způsobilo majetkovou a nemajetkovou újmu;

3/ smluvní advokátní kanceláři zabývající se vymáháním a správou pohledávek není ze strany žalovaného vypláceno žádné peněžité plnění, ani nejsou poskytovány žádné finanční prostředky z veřejných rozpočtů.

Z uvedených důvodů bylo proto odvolání žalobce shledáno nedůvodným.

Žalobce se poté včas podanou žalobou domáhal zrušení obou shora uvedených rozhodnutí žalovaného a zároveň se domáhal, aby krajský soud žalovanému ve smyslu § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nařídil poskytnout žalobci informace, a to „*text smlouvy či smluv, včetně případných dodatků, uzavřených mezi Plzeňskými dopravními podniky, a.s. a advokátní kanceláří či kancelářemi za účelem správy pohledávek*“.

I. Obsah žaloby

Žalobce se v podané žalobě neztotožnil s důvody, pro které žalovaný odmítl žalobci požadované informace poskytnout. Na rozdíl od žalovaného se domníval, že žalovaný je osobou povinnou k poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., přičemž v této souvislosti stejně jako v podaném odvolání odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ve věcech sp. zn. 1 As 114/2011 a sp. zn. 8 As 57/2006) a Ústavního soudu (nález ve věci sp. zn. I. ÚS 260/06), dle které se povinnost poskytovat informace vztahuje i na obchodní společnosti coby osoby soukromého práva, převažují-li u nich znaky svědčící o jejich veřejné povaze. Žalobce připomněl, že ve věci sp. zn. 1 As 114/2011 Nejvyšší správní soud ohledně Dopravního podniku hl. m. Prahy, který žadateli odmítl poskytnout kopie smluv uzavřených s dodavateli, kteří uspěli ve veřejné zakázce vypsané společností na úklid metra, rozhodl tak, že v případě uvedené akciové společnosti převažují znaky typické pro veřejnou instituci, a tedy tato společnost je povinna poskytovat informace vztahující se k její činnosti v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., přestože svou formou se jedná o subjekt soukromoprávní. Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud navázal na dřívější judikaturu, podle které se pro účely zákona o svobodném přístupu k informacím za veřejnou instituci považuje např. státní podnik Letiště Praha nebo společnost ČEZ. Dle názoru žalobce je žalovaný obchodní společností zřízenou k zajišťování veřejné dopravy v Plzni, zakladatelem této společnosti je město Plzeň, jehož majetková účast v této společnosti činí 100%. Město Plzeň každoročně dotuje předmět činnosti žalovaného z veřejných rozpočtů [v roce 2009 činila dle výroční zprávy žalovaného tato dotace (kompenzace) 57,2% výnosů společnosti (cca 648 890 000 Kč); v roce 2010 činila kompenzace 59,3% výnosů společnosti (cca 688 930 000 Kč) a pro rok 2012 měla tato dotace

dle rozpočtu města Plzně zveřejněného na webových stránkách činit částku ve výši 753 500 000 Kč]. Z uvedených skutečností tak dle názoru žalobce jednoznačně vyplývá veřejná povaha žalovaného a z toho vyplývající povinnost poskytovat informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

Žalobce dále nesouhlasil s odmítnutím žádosti o informace odkazem na obchodní tajemství dle § 17 obchodního zákoníku. Uvedl, že je třeba především zkoumat, zda požadované informace skutečně naplňují definiční znaky uvedené v § 17 obchodního zákoníku, a nikoli pouze to, zda je obsah požadované smlouvy smluvními stranami za obchodní tajemství označen. Žalobce se domníval, že u jím požadovaných informací tyto podmínky splněny nebyly, přičemž v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 Ads 33/2006, dle kterého informace o platbách Všeobecné zdravotní pojišťovny jejím jednotlivým smluvním zdravotnickým zařízením nejsou obchodním tajemstvím. Žalobce připomněl, že Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí zdůraznil, že k tomu, aby určitá skutečnost spadala pod rozsah ochrany obchodního tajemství, nestačí ji takto podle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. označit, ale musí splňovat definiční znaky vymezené v § 17 obchodního zákoníku. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že podle § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za obchodní tajemství nepovažuje. Protože žalovaný nakládá s veřejnými prostředky, nemůže být dle názoru žalobce poskytnutí smlouvy uzavřené s advokátní kanceláří za účelem správy pohledávek považováno za porušení obchodního tajemství, a to i kdyby se o něj skutečně jednalo. K tomuto důvodu odmítnutí žádosti pak žalobce závěrem doplnil, že rozhodnutí žalovaného je zatíženo vadou i z toho hlediska, že v něm není uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství, jak vyžaduje ustanovení § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Dle názoru žalobce nebyl relevantním důvodem pro odmítnutí žádosti o informace ani argument žalovaného, že smluvní advokátní kanceláři nejsou za poskytované právní služby poskytovány žádné veřejné prostředky. Žalobci se předmětná argumentace žalovaného jevila jako nepravdivá s odůvodněním, že pokud smluvní advokátní kancelář vymáhá pohledávky žalovaného v soudních (případně rozhodčích) řízeních, lze důvodně předpokládat, že tuto činnost vykonává v rámci své podnikatelské činnosti za odměnu, a tedy nikoli bezúplatně. Je-li advokátní kanceláři poskytována odměna z prostředků žalovaného, který je z převážné části financován městem jakožto veřejným subjektem, pak jde právě o veřejné prostředky.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s právní argumentací žalobce, kterou pokládal za mylnou a účelovou. Uvedl, že Plzeňské městské dopravní podniky, a.s. jsou svébytnou obchodní společností podle obchodního zákoníku, a tedy nejsou povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. Podřazením žalované pod veřejnou instituci by došlo k příliš extenzivnímu výkladu pojmu veřejná instituce a k neúměrnému rozšíření okruhu povinných subjektů, když je potřeba vzít v úvahu, že žadatelem o informace může být každá fyzická a právnická osoba, a tedy i konkurenční subjekt. Žádost směřovaná vůči povinné

osobě se může dotýkat rozmanitých informací různorodého charakteru, včetně informací o obchodních smlouvách, a povinný subjekt se tak dostává do značné nevýhody, která může vyústit v negativní dopad na hospodářské výsledky takového subjektu. Pokud jde o charakter veřejné instituce, Ústavní soud sám dovodil definiční znaky tohoto pojmu tak, že mezi veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky zařadil i státní podniky, a zpochybnil možnost analogického rozšíření okruhu povinných subjektů o obchodní společnosti. Žalovaný se zároveň domníval, že žádná judikatura vyšších soudů obsahově nedopadá na specifickou situaci, která je řešena v nyní posuzované věci.

Dle názoru žalovaného je evidentní, že texty platných smluv včetně jejich dodatků uzavřených se smluvní advokátní kanceláří, kterou je AK Volopich, Tomšíček & spol. za účelem vymáhání a správy pohledávek, jsou předmětem obchodního tajemství, neboť obsahují informace, které musí zůstat utajeny. Smlouvy obsahují pokyny a procesní postupy při vymáhání pohledávek, jejichž zveřejnění by žalovanému způsobilo majetkovou i nemajetkovou újmu. Žalovaný má vydány vnitřní předpisy na ochranu obchodního tajemství, informace týkající se textu platných smluv včetně jejich dodatků uzavřených mezi žalovaným a AK Volopich, Tomšíček & spol. nejsou v obchodních kruzích běžně dostupné a žalovaný je chráněn jako obchodní tajemství, a to nejen na základě vlastního rozhodnutí, ale také na základě smluvních vztahů. Uvedená ochrana obchodního tajemství by pak dle názoru žalovaného neměla smysl, pokud by údaje a skutečnosti unikaly v rámci informační povinnosti dle zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný byl proto přesvědčen, že ve svých závěrech o neposkytnutí informace postupoval správně a v intencích platné legislativy, neboť požadovaná informace splňuje a splňovala pojmové znaky obchodního tajemství.

Žalovaný dále uvedl, že smluvní advokátní kanceláři není a nebylo vypláceno žádné peněžité plnění, ani poskytovány finanční prostředky z veřejných rozpočtů. V daném případě se tedy žalobcem požadované informace netýkají financování z veřejných rozpočtů, ale podnikatelské činnosti čistě soukromoprávního charakteru, což žalovanému brání požadované informace poskytnout. Žalovaný proto navrhl žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Vyjádření účastníků řízení při ústním jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalovaný ve vztahu k obsahu požadované smlouvy doplnil, že smlouva upravuje zastupování žalovaného v nalézacích soudních sporech, včetně konkrétních pokynů, jak má advokát v těchto sporech postupovat a jaké pohledávky žalovat, neboť ne každý záchyt černého pasažéra je následně podroben soudnímu vymáhání. Soudně vymáhány jsou pouze pohledávky dle kritérií stanovených ve smlouvě. Vzhledem k tomu, že žalobce poskytuje poradenství subjektům, které by v budoucnu mohly být potenciálními žalovanými v civilních soudních sporech, žalovaný se domníval, že požadované informace (pakliže by se je žalobce dozvěděl), by mohly být zneužity a způsobit žalovanému újmu. Podstatnou částí smlouvy je tedy zastupování žalovaného v nalézacích řízeních spolu s pokyny, jaké pohledávky soudně uplatnit, jaké nikoli a jak se v probíhajících soudních sporech chovat. Tyto informace nejsou

veřejně přístupné a v případě jejich zveřejnění by potenciální dlužníci mohli (díky znalostem těchto informací) přizpůsobit své chování a jezdit načerno bez jízdného, aniž by následně byly tyto pohledávky žalovaným soudně vymáhány. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že právní služba není zpoplatněna. Mechanismus spočívá v tom, že po právní moci nalézacího rozhodnutí je v měsíci následujícím pohledávka spolu s příslušenstvím postoupena advokátovi za předem danou kupní cenu odvíjející se od nominální hodnoty pohledávky. Předmětná smlouva se tedy netýká poskytování finančních prostředků z veřejných rozpočtů.

Oproti svému dosavadnímu postoji pak žalovaný při jednání konaném dne 28. 6. 2013 nesouhlasil ani s uveřejněním čísel bankovních účtů uvedených ve smlouvě a jejích dodatcích, neboť tyto účty nejsou veřejně známy a advokáti si nepřejí jejich zveřejnění; a dále se zveřejněním čísel usnesení představenstva žalovaného, neboť v případě, že by smlouvy (resp. jejich dodatky) byly žalobci vydány, mohl by se na základě uvedených údajů domáhat i zveřejnění těchto usnesení představenstva.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalobce soudu při jednání sdělil, že má zájem na poskytnutí komplexního textu vyžádaných smluv. Zopakoval, že žalovaný je (i podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu) subjektem povinným poskytovat informace, přičemž není relevantní, zda smluvní advokátní kanceláři je za správu pohledávek a jejich vymáhání žalovaným vypláceno peněžité plnění. Žalobce se taktéž domníval, že pokyny a postupy obsažené ve smlouvě o správě pohledávek, jaké pohledávky vymáhat a jak postupovat v nalézacích řízeních o zaplacení peněžité částky, nemohou být předmětem obchodního tajemství tak, jak je definováno obchodním zákoníkem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Dle § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, když žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání vyslovil nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem sporu v projednávané věci je předně řešení právní otázky, zda je žalovaný povinným subjektem podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, tj. zda je veřejnou institucí. Žalovaný pokládal žalobcem nastíněný výklad za nepřipustně extenzivní, domníval se, že kritéria veřejné instituce nesplňuje, že je svébytnou obchodní společností, na kterou nedopadá žalobcem zmiňovaná judikatura Nejvyššího správního soudu ani Ústavního soudu.

Krajský soud proto na úvod pokládá za nutné nejprve v krátkosti shrnout závěry relevantní soudní judikatury k pojmu veřejná instituce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, aby následně vyhodnotil, zda žalovaného je možno za veřejnou instituci, a tedy subjekt povinný poskytovat informace dle zákona č. 106/1999 Sb., považovat.

Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Nutno dodat, že původně byla povinným subjektem dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím toliko veřejná instituce „*hospodařící s veřejnými prostředky*“. Požadavek hospodaření s veřejnými prostředky však byl z uvedeného zákona vypuštěn novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., s účinností od 23. 3. 2006. Dle současného znění zákona již proto není rozhodné, zda se v případě žalovaného jedná o subjekt hospodařící s veřejnými prostředky, ani to, zda je ze strany žalovaného smluvní advokátní kanceláři za právní služby poskytováno plnění a zda se tak děje z veřejných rozpočtů. Skutečnost, že v posuzovaném případě není dle tvrzení žalovaného předmětná právní služba zpoplatněna a že konstrukce smlouvy je založena na tom, že po právní moci nalézacího rozhodnutí je v měsíci následujícím pohledávka spolu s příslušenstvím postoupena advokátovi za předem danou kupní cenu odvíjející se od nominální hodnoty pohledávky, nemá na posouzení právní otázky, zda je žalovaný veřejnou institucí, a tedy povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, žádný vliv.

Klíčovými rozhodnutími, v nichž se Ústavní soud zabýval výkladem příslušných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím a pojmu veřejné instituce, jsou jeho nálezy ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. III. ÚS 686/02, a ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>. Především v nálezu sp. zn. I. ÚS 260/06 Ústavní soud mj. konstatoval, že při posuzování povahy konkrétního subjektu je třeba reflektovat skutečnost, že se v činnosti mnoha institucí prolínají aspekty soukromoprávní s aspekty veřejnoprávními a rozhodující pro kvalifikaci instituce jako veřejné či soukromé potom je, které aspekty převažují. Zařazení zkoumané instituce pod instituci veřejnou či soukromou tak musí vyplývat z „převahy“ znaků, které jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické. Za relevantní kritéria pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, Ústavní soud označil:

- 1/ způsob vzniku (zániku) instituce z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu;
- 2/ hledisko osoby zřizovatele (zda je zřizovatelem instituce stát či nikoli);
- 3/ subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (tj. zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli);
- 4/ existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce;
- 5/ veřejný nebo soukromý účel instituce.

V citovaném nálezu Ústavní soud dospěl k závěru, že ve věci posuzovaný subjekt, konkrétně státní podnik Letiště Praha, představuje veřejnou instituci. Nejvyšší správní soud pak v navazující judikatuře (viz zejména rozsudek ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 - 67, publikovaný pod č. 1688/2008 Sb. NSS), vztáhnul shora uvedenou obecnější argumentaci Ústavního soudu také na instituce, jejichž zřizovateli (a potažmo i subjekty vytvářejícími orgány institucí a vykonávajícími dohled nad činností institucí) jsou územní samosprávné celky a jejich orgány. Vyšel přitom z okruhu povinných osob, kdy představují-li vedle státních orgánů a územních samosprávných celků a jejich orgánů další kategorii povinných osob veřejné instituce, jedná se o skupinu subjektů odvozujících své postavení do značné míry

právě ode dvou prvně jmenovaných kategorií. Neexistuje přitom důvod, aby toto odvozené postavení bylo shledáno toliko ve vztahu k jedné z těchto kategorií, nikoli však již k druhé. Opačný, restriktivní výklad by totiž mohl vést „*k vyloučení dopadu zákona o svobodném přístupu k informacím na nezanedbatelnou část činnosti územních samosprávních celků a jejich orgánů v důsledku prostého zakládání společností soukromého práva*“. Nejvyšší správní soud přitom v citované věci dovodil, že společnost FC Hradec Králové, a.s., jejímž zakladatelem a jediným akcionářem je statutární město Hradec Králové, představuje veřejnou instituci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.

V této souvislosti je možno poukázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 Ans 4/2009 - 93, publikovaný pod č. 1972/2010 Sb. NSS, dle kterého je veřejnou institucí povinnou poskytovat informace vztahující se k její působnosti také společnost ČEZ, a. s., a to navzdory námitkám, že dosavadní výklad pojmu veřejná instituce je příliš rozšiřující a že jmenovaná společnost není uzpůsobena k postupu dle procedur vyžadovaných citovaným zákonem (tj. k vydávání správních rozhodnutí apod.). Z novějších judikátů pak nelze opomenout (zejména s ohledem na charakter posuzovaného subjektu) především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 114/2011 - 121, publikovaný pod č. 2494/2012 Sb. NSS, a v něm obsažený závěr, že „*Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím*“.

Lze tak shrnout, že z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá souhrn kritérií (srovnej výše body ad 1/ až ad 5/), která je třeba posuzovat při rozhodování o tom, zda určitý subjekt představuje veřejnou instituci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím (způsob vzniku, hledisko osoby zřizovatele, subjektu vytvářejícího jednotlivé orgány posuzované instituce, existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce a její veřejný nebo soukromý účel). U konkrétního subjektu nemusí být naplněn veřejnoprávní aspekt ve všech těchto znacích, ale bude postačovat převaha znaků typických pro veřejnou instituci. Krajský soud přitom neshledal žádný důvod, proč by se měl od shora citované judikatury vyšších soudů odchýlit. Lze sice připustit, že některým subjektům (zejména těm majícím formu soukromoprávní společnosti) může v praxi dodržování postupů předepsaných zákonem č. 106/1999 Sb. činit jisté potíže, to však nemůže být důvodem k tomu, aby na poskytování informací zcela rezignovaly. Omezení (či dokonce vyloučení) práva na poskytování informací by v takovém případě směřovalo nejen proti vlastnímu smyslu a účelu samotného zákona č. 106/1999 Sb., ale i proti ústavně zaručenému právu garantovanému čl. 17 Listiny základních práv a svobod. V demokratickém právním státě představuje právo na informace jednu ze záruk zákonnosti, bez informací nelze účinně vykonávat kontrolu.

Krajský soud proto mohl přistoupit k aplikaci shora popsaných kritérií na subjekt žalovaného. Z listinných důkazů, které krajský soud provedl při ústním jednání, zejména z aktuálního výpisu z obchodního rejstříku a úplného znění stanov žalovaného ke dni 1. 6. 2011 (dále jen „Stanovy“), vyplynulo, že žalovaný je akciovou společností založenou na základě soukromoprávních úkonů upravených obchodním zákoníkem. Přesto však byly v procesu zakládání přítomny i veřejnoprávní prvky, neboť jak je patrné z čl. I. odst. 1 Stanov, žalovaný byl založen zakladatelskou listinou bez výzvy k upsání akcií, a to na základě

usnesení Zastupitelstva města Plzně č. 199 ze dne 4. 11. 1997. Zřizovatelem (zakladatelem) žalovaného bylo statutární město Plzeň (tj. územní samosprávný celek), které je jeho jediným akcionářem, a jeho majetková účast v této společnosti tak činí 100%. Z výročních zpráv žalovaného za roky 2009, 2010 a 2011 (část Výsledky hospodaření, tabulka Struktura výnosů) dále vyplývá, že žalovanému je městem Plzní každoročně vyplácena finanční kompenzace, která v roce 2009 představovala 57,2% výnosů společnosti žalovaného (648 890 000 Kč); v roce 2010 činila 59,3% výnosů společnosti žalovaného (688 930 000 Kč) a v roce 2011 činila 59,2% výnosů (741 649 000 Kč). Z rozpočtu města Plzně na rok 2012 schváleného usnesením zastupitelstva města Plzně č. 611 ze dne 8. 12. 2011 je dále z části 4. „Výdaje města Plzně v roce 2012“, bodu 4.1.8 „Provozní transfer PMDP, a.s. v rozpočtu MMP“, zřejmé, že celkový nárok žalovaného pro rok 2012 činí částku ve výši 753 500 000 Kč. Z rozpočtu města Plzně na rok 2013 schváleného usnesením zastupitelstva města Plzně č. 594 ze dne 13. 12. 2012 pak dále z části 5. „Výdaje města Plzně v roce 2013“, bodu 5.1.8 „Provozní transfer PMDP, a.s. v rozpočtu MMP“, vyplývá, že pro rok 2013 byl do rozpočtu zapracován předpoklad na zálohové krytí prokazatelné ztráty žalovaného v roce 2013 ve výši 766 231 000 Kč (*pozn. krajského soudu: zkratkou PMDP, a.s. rozuměj Plzeňské městské dopravní podniky, a.s.*).

Město Plzeň jakožto jediný akcionář zároveň představuje orgán žalovaného, kdy vykonává působnost valné hromady, a jako takový má tedy rozhodující vliv na vytváření dalších orgánů (viz aktuální výpis žalovaného z obchodního rejstříku a čl. XIII. odst. 2, čl. XIV. odst. 1 až 3, čl. XVI. odst. 2, čl. XXI. odst. 1 Stanov) a může také vykonávat dohled nad činností žalobce. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 57/2006, nelze dohled definovaný Ústavním soudem v nálezu sp. zn. I. ÚS 260/06 nutně interpretovat jako vrchnostenskou kontrolu, ale jako dohled, který může konkrétní subjekt vykonávat ve vztahu k jinému konkrétnímu subjektu, byť i na základě předpisů soukromého práva, např. obchodního zákoníku. V daném případě je nepochybné, že město Plzeň jako územní samosprávný celek a jediný akcionář žalovaného může nad činností žalovaného vykonávat dohled jednak prostřednictvím orgánů společnosti volených jediným akcionářem v působnosti valné hromady (viz např. § 197 odst. 2, § 198, § 199 odst. 1 a § 201 odst. 1 obchodního zákoníku), jednak bezprostředně v rámci výkonu svých akcionářských práv [viz např. § 187 odst. 1 písm. f) obchodního zákoníku].

Pokud se pak jedná o posouzení otázky, zda účel, pro který byl žalovaný založen, je soukromý nebo veřejný, k tomu krajský soud uvádí, že jakkoli má žalovaný v obchodním rejstříku zapsanu řadu činností jako předmět podnikání, je patrné, že jeho hlavní činnost spočívá v provozování (zajišťování) veřejné osobní dopravy. Uvedené vyplývá i z preambule Stanov žalovaného, podle které bylo město Plzeň při zakládání žalovaného vedeno snahou o zajištění fundované veřejné dopravy ve městě. Zajišťování dopravních potřeb občanů lze přitom považovat za činnost směřující k naplnění základní funkce obce jako veřejnoprávní korporace vyjádřené v § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, kdy obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem. S ohledem na charakter veřejné dopravy, její potřebu a význam je na ni nahlíženo jako na veřejný statek, a tedy i účel, pro který byl žalovaný založen, má dle krajského soudu veřejnou povahu.

Krajský soud tak na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že v případě žalovaného nepochybně převažují znaky typické pro veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, a tedy žalovaný je osobou povinnou poskytovat informace dle zákona č. 106/1999 Sb. Takto žalobcem vznesená námitka proto byla shledána důvodnou.

Mezi účastníky řízení pak bylo dále sporné, zda žalobcem požadované písemnosti, tj. text smlouvy či smluv, včetně případných dodatků, uzavřených mezi žalovaným a advokátní kanceláří či kanceláři za účelem správy pohledávek, jsou svou povahou obchodním tajemstvím ve smyslu § 17 obchodního zákoníku, které brání vyhovět žádosti žalobce ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Jak Nejvyšší správní soud zdůraznil již ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006 - 57, publikovaném pod č. 1272/2007 Sb. NSS, „aby určitá skutečnost spadala pod rozsah ochrany obchodního tajemství, nestačí ji takto podle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. označit, ale musí splňovat zákonné definiční znaky vymezené v § 17 obchodního zákoníku“. Podle ustanovení § 17 obchodního zákoníku tvoří obchodní tajemství veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Skutečnosti, které mají tvořit obchodní tajemství, tak musí kumulativně splňovat následující znaky:

- 1/ mají obchodní, výrobní či technickou povahu,
- 2/ souvisí s podnikem,
- 3/ mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu,
- 4/ nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné,
- 5/ mají být podle vůle podnikatele utajeny,
- 6/ jejich utajení podnikatel odpovídajícím způsobem zajišťuje.

K těmto znakům pak přistupuje ještě další podmínka, plynoucí z dikce § 17, věty první, ve spojení s § 5 obchodního zákoníku, a to, že obchodní tajemství jako předmět práv náležejících k podniku patří podnikateli a slouží k provozování podniku.

Příkladmo je možno uvést, že soudní praxe za obchodní tajemství považuje např. zápisy z jednání, smluvní dokumenty, kontakty na klienty, historii e-mailové komunikace, či informace účetně ekonomického charakteru, to vše za předpokladu naplnění všech zákonných znaků obchodního tajemství uvedených v § 17 obchodního zákoníku (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2007, sp. zn. 21 Cdo 1307/2006, či rozsudek ze dne 6. 5. 2004, sp. zn. 29 Odo 841/2003, oba dostupné na www.nsoud.cz).

V projednávané věci žalovaný odmítl poskytnout žalobci text smluv (včetně případných dodatků) uzavřených se smluvní advokátní kanceláří za účelem správy pohledávek s odůvodněním, že tyto obsahují konkrétní postupy a pokyny, jak má advokátní kancelář postupovat v nalézacích řízeních, jaké pohledávky má soudně vymáhat a jaké nikoli. Tyto informace nejsou dle žalovaného veřejně přístupné a v případě jejich zveřejnění by

potenciální dlužníci mohli (díky znalostem těchto informací) přizpůsobit své chování a jezdit načerno bez jízdného s vědomím, že u těchto pohledávek následně nedojde k jejich soudnímu vymáhání. Zneužití těchto informací by tak žalovanému mohlo způsobit újmu.

Krajský soud za účelem vyřešení uvedené sporné otázky provedl při jednání důkaz obsahem smluv předložených žalovaným, přičemž se konkrétně jednalo o:

- Smlouvu o spolupráci při komplexní správě a následném prodeji pohledávek z přepravní kontroly vzniklých od 1. 3. 2009 do 31. 12. 2013, uzavřenou dne 27. 1. 2010 mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a JUDr. Danielem Volopichem, advokátem, a JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem, včetně Přílohy č. 1 - návrhu "Dílčí smlouvy o postoupení měsíčního souboru Pohledávek" mezi postupitelem Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a postupníkem JUDr. Danielem Volopichem, advokátem, bez data uzavření (dale jen "Smlouva");
- Dodatek č. 1 ke Smlouvě o spolupráci při komplexní správě a následném prodeji pohledávek z přepravní kontroly vzniklých od 1. 3. 2009 do 31. 12. 2013, uzavřený dne 15. 3. 2010 mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a JUDr. Danielem Volopichem, advokátem, a JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem (dale jen „dodatek č. 1“);
- Dodatek č. 2 ke Smlouvě o spolupráci při komplexní správě a následném prodeji pohledávek z přepravní kontroly vzniklých od 1. 3. 2009 do 31. 12. 2013, uzavřený dne 28. 6. 2010 mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a JUDr. Danielem Volopichem, advokátem, a JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem (dale jen „dodatek č. 2“);
- Dodatek č. 3 ke Smlouvě o spolupráci při komplexní správě a následném prodeji pohledávek z přepravní kontroly vzniklých od 1. 3. 2009 do 31. 12. 2013, uzavřený dne 28. 6. 2011 mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a JUDr. Danielem Volopichem, advokátem, a JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem (dale jen „dodatek č. 3“);
- Dodatek č. 4 ke Smlouvě o spolupráci při komplexní správě a následném prodeji pohledávek z přepravní kontroly vzniklých od 1. 3. 2009 do 31. 12. 2013, uzavřený dne 29. 2. 2012 mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a JUDr. Danielem Volopichem, advokátem, a JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem (dale jen „dodatek č. 4“);
- Dodatek č. 5 ke Smlouvě o spolupráci při komplexní správě a následném prodeji pohledávek z přepravní kontroly vzniklých od 1. 3. 2009 do 31. 12. 2013, uzavřený dne 25. 9. 2012 mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s., JUDr. Danielem Volopichem, advokátem, JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem a PRAGUE DEBT COLLECTION s.r.o., včetně Přílohy č. 1 – návrhu "Dílčí smlouvy o postoupení měsíčního souboru Pohledávek" mezi postupitelem Plzeňskými městskými dopravními podniky, a.s. a postupníkem PRAGUE DEBT COLLECTION s.r.o. ze dne 27. 9. 2012, bez podpisu jednatele postupníka (dale jen "dodatek č. 5").

Krajský soud při dokazování postupoval analogicky jako při dokazování utajovaných informací dle zvláštního právního předpisu, tj. tak, aby v případě, že by žalovaným předložené smlouvy skutečně obsahovaly obchodní tajemství, toto zůstalo utajeno a ochráněno. Ve vztahu k rozsahu přezkumu rozhodnutí obsahujícího utajované skutečnosti přitom Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101, publikovaném pod č. 2602/2012 Sb. NSS, jehož závěry je možno přiměřeně aplikovat i v nyní posuzované věci, vyjádřil, že soud musí mít v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na jejichž základě bylo rozhodnuto, přičemž soud je v takovém případě ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž má účastník k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že jen za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech účastníkům řízení odepřen, přičemž v této specifické situaci to musí být soud, který „supluje“ aktivitu účastníků a přezkoumá relevanci utajovaných informací (zde informací majících charakter obchodního tajemství) z hlediska naplnění zákonem stanovených podmínek, jakož i veškerých skutečností, které se vzhledem k povaze věci jeví být pro rozhodnutí důležitými.

Žalovaný v předložených listinách zřetelně (barevným zvýrazněním) označil pasáže, které pokládal za součást obchodního tajemství ve smyslu § 17 obchodního zákoníku. Jednalo se o pasáže obsahující

- 1) postupy a pokyny týkající se správy a vymáhání pohledávek, včetně definování pohledávek zjevně nevymahatelných (viz čl. I. odst. 4 písm. a) části B. Smlouvy, čl. II. odst. 2 dodatku č. 1, čl. II. odst. 1 dodatku č. 3 a čl. II. odst. 4 dodatku č. 4);
- 2) čísla bankovních účtů všech smluvních stran (týkalo se všech smluvních dokumentů);
- 3) čísla usnesení představenstva, kterým došlo ke schválení příslušných dodatků smlouvy, včetně data přijetí těchto usnesení (viz čl. IV. odst. 1 dodatku č. 3, čl. IV. odst. 1 dodatku č. 4 a čl. III. odst. 1 dodatku č. 5).

Pokud se jedná o žalovaným zvýrazněné pasáže obsahující postupy a pokyny týkající se správy a vymáhání pohledávek včetně definování pohledávek zjevně nevymahatelných, krajský soud se v této části ztotožnil s argumentací žalovaného, že shora specifikované části textu smluvních dokumentů [viz bod 1)] obsahují informace mající charakter obchodního tajemství dle § 17 obchodního zákoníku, které podléhají ochraně ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Za toto obchodní tajemství krajský soud pokládá algoritmus určující pohledávky zjevně nevymahatelné, tj. ty které následně nejsou podrobeny soudnímu vymáhání. Uvedený algoritmus je dán určením číselného počtu pohledávek evidovaných vůči jedné osobě, případně různorodou kombinací číselného vyjádření počtu takových pohledávek. Dle krajského soudu přitom informace o počtu pohledávek vůči jedné osobě, které nepodléhají soudnímu vymáhání, případně algoritmu, na základě kterého je tento počet určen, nepochybně mají obchodní povahu a souvisejí s podnikatelskou činností žalovaného, patří žalovanému, přičemž je možno je pokládat za jakési optimum vytvořené na základě dlouhodobých poznatků a zkušeností žalovaného v oblasti správy a vymáhání pohledávek. Tato informace není v příslušných kruzích běžně dostupná a žalovaný nepochybně má zájem ji utajit, neboť se v případě jejího zveřejnění obává přizpůsobení chování ze strany potenciálních černých pasažérů a v důsledku jejího zneužití také vzniku majetkové (příp.

nemajetkové) újmy. Vyzrazení této informace je tedy způsobilé dotknout se současného nebo budoucího hospodářského výsledku podnikatele. Žalovaný taktéž odpovídajícím způsobem utajení předmětné informace zajišťuje, neboť smluvní dokumenty, v nichž jsou tyto informace obsaženy, nejsou veřejně dostupné a žalovaný má vydány vnitřní předpisy na jejich ochranu. V této souvislosti pak krajský soud neshledal, že by rozhodnutí žalovaného bylo zatíženo vadou z toho hlediska, že v něm není uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství, jak vyžaduje ustanovení § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Je nepochybné, že toto právo náleží a vykonává přímo žalovaný.

Krajský soud proto na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že z důvodu ochrany obchodního tajemství je nutno poskytnutí požadovaných informací žalobci ve shora uvedeném rozsahu odeprít, což krajský soud promítl do formulace výroku II. tohoto rozsudku, když u jednotlivých dokumentů, resp. jejich konkrétních částí, v nichž byl chráněný údaj v podobě číslovky (příp. číslovek) ve výpočtu obsažen, poskytnutí tohoto údaje vyloučil.

Krajský soud naopak neshledal důvod pro vyloučení poskytnutí čísel bankovních účtů jednotlivých účastníků smlouvy, obsažených ve smluvních dokumentech [ad bod 2)]. Dle názoru soudu se nejedná o chráněný údaj, který by povinný subjekt nemohl poskytnout. Poskytnutí smluvních dokumentů včetně čísel bankovních účtů, které účastníci smluvního vztahu dobrovolně uvedli do smluvních dokumentů, naopak přispívá k transparentnosti hospodaření s veřejnými prostředky a k jejich účinné kontrole. Vyloučeno nemůže být ani poskytnutí čísel usnesení představenstva, jimiž došlo ke schválení příslušných dodatků (č. 3, 4 a 5), včetně data přijetí těchto usnesení [ad bod 3)], neboť zveřejnění těchto údajů samo o sobě žádné ochraně nepodléhá.

Závěrem krajský soud uvádí, že vzhledem k tomu, že se při jednání seznámil s obsahem sporné smlouvy, včetně jejích dodatků, nebylo nutné, aby k objasnění stavu věci a k vyřešení sporných skutečností vyslyšel také žalovaným navrhované svědky, advokáty JUDr. Tomáše Tomšíčka a JUDr. Daniela Volopicha. Z důvodu nadbytečnosti proto krajský soud k provedení důkazu navrhovanými svědeckými výpověďmi nepřistoupil.

V. Závěr a náklady řízení

S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadená rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Zároveň s ohledem na znění ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého může soud žalovanému přímo nařídit, aby žalobci poskytl požadované informace, krajský soud postupoval podle tohoto ustanovení a poskytnutí požadovaných informací žalovanému nařídil tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku. Z tohoto důvodu také již věc nevracel žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který měl ve věci úspěch, má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení ve výši 12 500 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu advokáta Mgr. Davida Valoucha za zastupování v řízení před krajským soudem, a to celkem za čtyři úkony právní služby: 1/převzetí a příprava zastoupení, 2/písemné podání soudu ve věci samé (sepis žaloby) dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, ve výši 4200 Kč (2 x 2.100 Kč) a dále 3/účast na jednání soudu dne 19. 6. 2013 a 4/účast na jednání soudu dne 28. 6. 2013 dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013, ve výši 6200 Kč (2 x 3100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 1200 Kč (4 x 300 Kč) a náhradu za promeškaný čas ve výši 900 Kč (za 9 započatých půlhodin po 100 Kč strávených na cestě na jednání soudu). Zástupce žalobce vyúčtoval také cestovné ve výši 2135 Kč za cestu z Prahy do Plzně a zpět na soudní jednání konaná u krajského soudu dne 19. 6. 2013 a dne 28. 6. 2013 osobním automobilem zn. Renault Thalia, reg. zn... Zástupce žalobce ujel z místa sídla advokátní kanceláře do místa sídla soudu a zpět vzdálenost v délce 368 km (4 x 92 km). Zástupce žalobce předložil soudu fotokopii technického průkazu, z něhož byla zjištěna průměrná spotřeba paliva Natural 95 ve výši 6,1 litrů/100km. Dle § 4 písm. a) vyhlášky č. 472/2012 Sb. je průměrná cena pohonných hmot (u benzínu 95 oktanů) stanovena ve výši 36,10 Kč za 1 litr. V částce cestovného je zahrnuta také základní náhrada za 1 km jízdy podle § 157 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a § 1 písm. b) vyhlášky č. 472/2012 Sb., ve výši 3,60 Kč za 1 km jízdy. Celkové náklady řízení tedy činí částku ve výši 17 635 Kč. Ke splnění povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 28. června 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková